Історія Тамари Новікової - учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2026 року, в номінації «Турботливе серце»

Є люди, для яких служіння громаді — не просто професійний обов'язок, а справжнє покликання і сенс життя. Вони знають кожного земляка на ім'я, серцем відчувають їхні болі й ніколи не залишаються осторонь чужої біди. Саме такою людиною є Новікова Тамара Іванівна — начальниця відділу управління Срібненським старостинським округом Управління по роботі з територіями Покровської міської військової адміністрації.

Її життєвий шлях міцно й нерозривно пов'язаний із рідною Донеччиною. У 1991 році вона закінчила Ворошиловградський державний педагогічний інститут, здобувши фах учителя історії та суспільствознавства. Чотири скликання поспіль мешканці довіряли їй представляти свої інтереси як депутатці Срібненської сільської ради, а згодом — на посаді секретаря ради. Цей багаторічний досвід місцевого самоврядування навчив її головного: за кожним папером, рішенням чи підписом завжди стоять живі людські долі.

Ще у мирні роки Тамара Іванівна докладала чимало зусиль до розвитку соціальної інфраструктури округу — пам'ятають і оновлену обрядову кімнату (2016), і впровадження енергозберігальних технологій у Срібненській амбулаторії (2017). Проте найбільшим випробуванням для всієї громади стала війна, коли на перший план вийшло найголовніше — зберегти життя, захистити й підтримати людей у найтемніші часи.

Коли Срібненський округ зіткнувся з гострою нестачею питної води, саме наполегливість Тамари Іванівни допомогла зрушити проблему з мертвої точки. Завдяки її ініціативі об'єднали зусилля Покровська міська військова адміністрація, КП «Покровськ водоканал» та благодійний фонд «Карітас Маріуполь». У лютому 2024 року біля адміністративної будівлі з'явилася нова свердловина та сучасна система зворотного осмосу потужністю п'ять тисяч літрів на добу. Чисту, безплатну воду отримали понад 900 мешканців із 10 населених пунктів.

У міру того як безпекова ситуація загострювалася, Тамара Іванівна продовжувала бути опорою для людей. У березні 2024 року завдяки її закликам в окрузі запрацювала мобільна амбулаторія — щоб літні люди, яким важко добиратися до міста, не залишилися без медичної допомоги. А з наближенням лінії фронту її пріоритетом стало життєво необхідне інформування про небезпеку, організація евакуації та безперервний зв’язок із земляками.

Сьогодні, коли мешканці Срібненського округу розсіяні по всій Україні, робота Тамари Іванівни не припинилася — вона просто змінила свій формат. Вона тримає руку на пульсі кожного телефонного дзвінка чи повідомлення у месенджерах: інформує про державні програми, роз’яснює порядок отримання допомоги, формує списки . Та найвиразніше її велике серце проявляється в особистій підтримці. Вона допомагає землякам оформлювати заяви на компенсацію за знищене житло, самостійно розплутує складні бюрократичні вузли, супроводжує родинні процедури оформлення спадщини чи допомоги сім’ям, чиї рідні зникли безвісти. У таких розмовах людям потрібні не лише чіткі інструкції, а й людяність, терпіння та впевненість: «Я поруч, ти не один із цим болем».

Багаторічну самовіддану працю Тамари Іванівни відзначено Почесною грамотою Донецької обласної ради (2014) та високою державною відзнакою — медаллю «За працю і звитягу» (Указ Президента України від 7 грудня 2022 року). Проте найголовнішою нагородою для неї залишаються вдячність людей та їхня непохитна довіра.

Її історія — це розповідь про жінку, чия турбота не знає кордонів і відстаней. Бо справжня громада — це не лише точки на карті. Це передусім люди. І де б вони сьогодні не перебували, вони знають головне: про них пам’ятають, їх чують і завжди готові підтримати. Саме в цьому й полягає справжня сила турботливого серця.